

Sygn. akt I CSK 77/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Z. G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Izby Celnej w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Dyrektora Izby Celnej w P. koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez powoda Z. G. od wyroku Sądu Okręgowego w P. zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego i oddalającego powództwo zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał przesłanki z art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 2 k.p.c.

Oparcie wniosku na przesłance istnienia istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, obliguje skarżącego do sformułowania tego zagadnienia, podniesienia argumentów prawnych wskazujących na rozbieżne oceny prawne oraz zajęcia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu

zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy określony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne dotyczy tego, czy usprawiedliwiona w świetle przepisów prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nieobecność w pracy funkcjonariuszy urzędu celnego wyłącza bezprawność ich postępowania w świetle art. 417 k.c. w sytuacji, gdy zdaniem skarżącego było ono nakierowane na osiągnięcie celu równoznacznego ze strajkiem, a zatem było sprzeczne z ustawą z dnia 24 lipca 1999 roku o służbie celnej (Dz.U.2004, nr 156, poz.1641 j.t.) i ustawą z dnia 23 maja 1991 roku o rozwiązywaniu sporów zbiorowych (Dz.U.1991, nr 55, poz. 236 ze zm.).

Skarżący wskazał ponadto na potrzebę wykładni art. 33 ust. 2 punkt 2 ustawy z dnia 24 lipca 1999 roku o służbie celnej. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 punkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa nie doczekał się jeszcze wykładni mimo, że budzi poważne kontrowersje bądź też jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012, I PK 144/12, z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

W nawiązaniu do przedstawionej wyżej przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c. wskazać należy, że zagadnienie odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej doczekało się bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego oraz jest przedmiotem wielu wypowiedzi doktryny prawa cywilnego, nie zachodzi więc potrzeba zajęcia przez Sąd Najwyższy po raz kolejny stanowiska w tej kwestii. Sformułowane w skardze zagadnienie prawne, mimo przedstawienia go w kategoriach zagadnienia abstrakcyjnego i mającego szersze znaczenie, abstrahuje od ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie oraz ocen prawnych Sądu Okręgowego, z których wynika, że nieobecność funkcjonariuszy służby celnej we wskazanym przez powoda terminie była usprawiedliwiona w świetle przepisów prawa (zwolnienia lekarskie i urlopy wypoczynkowe), brak także ustaleń, że przyczyny te zostały następnie zakwestionowane przez uprawnione właściwe organy. Skarżący nie wyłuszczył we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, o jakie istotne wątpliwości interpretacyjne na tle regulacji art. 33 ustęp punkt 2 ustawy o służbie celnej chodzi, ograniczając się do konstatacji, że jego zdaniem doszło do nielegalnego strajku funkcjonariuszy celnych. Skarżący powołał się jednocześnie na zawartą w art. 17 ustęp 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 roku o rozwiązywaniu sporów zbiorowych definicję strajku, należy przy tym zauważyć, że przepis ten jest przedmiotem szeregu orzeczeń i wypowiedzi nauki prawa, a powód nie wykazał, że budzi on wątpliwości interpretacyjne.

W tej sytuacji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego w związku ze złożeniem przez niego odpowiedzi na skargę kasacyjną znajduje oparcie w art. 98, 99, 108 i 398²¹ k.p.c.